

Sygn. akt I C 649/15

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 października 2015 roku

Sąd Rejonowy w Kłodzku Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Daria Ratymirska

Protokolant Daria Paliwoda

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 15 października 2015 w Kłodzku

sprawy z powództwa (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka jawna we W.

przeciwko M. D.

o zapłatę kwoty 7.292,36 zł

oddala powództwo.

UZASADNIENIE

Powód (...) Spółka z o.o. Spółka jawna we W. wniósł pozew przeciwko M. D. o zapłatę kwoty 7292,36 zł z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. W uzasadnieniu podał, że w dniu 30.01.2014r. strony zawarły umowę pożyczki w kwocie 4000 zł, przy czym całość kwoty wymagalnej do spłaty w dacie umowy wynosiła 6280 zł, w tym prowizja za obsługę pożyczki (2080 zł) i prowizja za udzielenie pożyczki (200 zł). Powód podał, że od kwoty pożyczki naliczane były odsetki umowne w wysokości 16% oraz, że pożyczka miała być spłacona w 18 ratach miesięcznych do 13.07.2015r. W przypadku nieterminowej spłaty zadłużenia umowa przewidywała naliczanie odsetek karnych w wysokości 4-krotności stopy lombardowej. Powód podniósł, że pozwana nie wywiązała się z umowy, co skutkowało jej wypowiedzeniem pismem z dnia 21.08.2014r. Całkowita kwota do spłaty w chwili wypowiedzenia umowy wynosiła 6870,30 zł, w tym opłaty za czynności windykacyjne w kwocie 48 zł, naliczone, jak podał powód, zgodnie z warunkami umowy.

Pozwana nie stawiała się na rozprawie, nie złożyła wyjaśnień na piśmie.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo, jako nieudowodnione, nie zasługiwało na uwzględnienie.

Wobec tego, że pozwana nie stawiała się na rozprawie i nie złożyła wyjaśnień, Sąd wydał wyrok zaoczny (art. 339§1 kpc w zw. z art. 340 kpc). Sąd nie przyjął za prawdziwe twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych, przedstawionych w pozwie, ponieważ budzą one uzasadnione wątpliwości (art. 339§2 kpc).

Strona powodowa nie udowodniła faktów, z których wywodziła skutki prawne w postaci możliwości żądania zapłaty od pozwanej kwoty dochodzonej pozwem.

Odpowiedzialność kontraktowa znajduje zastosowanie w stosunkach między wierzycielem i dłużnikiem, którzy są stronami określonego stosunku zobowiązaniowego (art. 471 kc). Dłużnik nie wykonuje zobowiązania, jeżeli przez swoje zachowanie nie doprowadzi do osiągnięcia przez wierzyciela określonej kontraktem korzyści.

Ciężar dowodu istnienia przesłanek odpowiedzialności kontraktowej (tj. powstania szkody, w postaci uszczerbku majątkowego, spowodowanej niewykonaniem lub nienależycie wykonanym zobowiązaniem przez dłużnika, oraz istnienia związku przyczynowego), w świetle art. 6 k.c., spoczywa na wierzycielu, jako osobie, która z tychże faktów wywodzi skutki prawne (por.: wyrok SA w Lublinie z dnia 19 lutego 2013 r., I ACa 717/12, LEX nr 1314796). Musi on zatem udowodnić istnienie ważnego zobowiązania o określonej treści, w stosunku do którego czyni dłużnikowi zarzuty jego naruszenia. Strona powodowa nie przedłożyła w niniejszej sprawie dowodu, w postaci umowy pożyczki wraz z załącznikiem - tabelą opłat i prowizji, na których opierała swoje roszczenie. Twierdzenia, zawarte w pozwie, należało zatem uznać za gołosłowne i wobec nieudowodnienia roszczenia powództwo podlegało oddaleniu.

Powód nie wykazał, że pozwana zaciągnęła zobowiązanie o takiej treści, jak podał to w pozwie. Nie przedstawił żadnego dowodu na fakt, z którego wywodził skutki prawne (art. 232 kpc). Nie wykazał wysokości ani terminu wymagalności świadczenia, a co za tym idzie – możliwości dochodzenia odsetek. Dołączony do pozwu formularz informacyjny (k-19), jako niepodpisany, nie jest nawet dokumentem prywatnym (art. 245 kpc), który i tak nie stanowiłby dowodu na fakt istotny dla rozpoznania sprawy, a więc, że pozwana w ogóle zaciągnęła zobowiązanie o treści wskazanej w pozwie. Dowodem na tą okoliczność nie jest również pisemne wezwanie do zapłaty (k-21) czy zawiadomienie o wypowiedzeniu umowy (k-22), skoro dokumenty te, pochodzące od strony powodowej, nie korzystają z domniemania prawdziwości, zawartych w nich twierdzeń (art. 245 kpc).

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 471 kc w zw. z art. 6 kc, orzeczono, jak w sentencji wyroku.

Sąd nie znalazł podstaw do działania z urzędu w celu poszukiwania dowodów, na poparcie twierdzeń powoda, w sytuacji, gdy strona powodowa działała przez profesjonalnego pełnomocnika. Sąd podziela pogląd, wyrażony w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000r., V CKN 175/00, OSP 2001 r./7–8/116, iż działanie sądu z urzędu może prowadzić do naruszenia prawa do bezstronnego sądu i odpowiadającego mu obowiązku przestrzegania zasady równego traktowania stron (art. 32 ust. 1 i art. 45 ust. 1 Konstytucji RP). W uzasadnieniu powołanego orzeczenia wyrażono stanowisko, iż ani w toku postępowania dowodowego, ani po wyczerpaniu wniosków dowodowych stron, sąd nie ma obowiązku ustalania, czy sprawa jest dostatecznie wyjaśniona do stanowczego rozstrzygnięcia stosunku spornego i nieaktualny jest już nakaz uzupełniania z urzędu udzielanych przez strony wyjaśnień i przedstawianych przez nie dowodów jak i dokonywania oceny stopnia wyjaśnienia sprawy. Powołanie dowodu przez sąd z urzędu może być korzystne dla jednej ze stron, niekorzystne natomiast dla strony przeciwnej. Przestrzegając zasady równości stron, sąd musi, o ile chodzi o powoływanie dowodów, przestrzegać również zasady kontrydiktoryjności, stosownie do której strona może m.in. powoływać dowody i wypowiadać się co do dowodów powołanych przez przeciwnika. Sąd powinien zatem przede wszystkim dbać o to, aby każda ze stron taką możliwość uzyskała. Działanie przez sąd z urzędu nie może prowadzić do zastępowania strony w spełnieniu jej obowiązków i może mieć miejsce tylko w szczególnie wyjątkowych sytuacjach. Sąd nie dopatrył się podstaw do uznania za taką sytuacji stron w niniejszej sprawie.